

Sygn. akt II AKa 65/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: sędzia SSA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SA Andrzej Czarnota

SA Krzysztof Ciemnoczołowski

Protokolant: stażysta Urszula Drozdowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w B. J. D.

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2021 r.

sprawy

A. C. s. B., ur. (...) w **I.** oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k.; art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k.; art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k.; art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k.; art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 258 § 1 k.k.

J. S. s. E., ur. (...) w **M.** oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k.; art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k.; art. 258 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k.; art. 258 § 1 k.k.; art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k.; art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.; art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.; art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 23 października 2019 r., sygn. akt **III K 231/16**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

I. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. G., Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych 60/100) brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu J. S. w postępowaniu odwoławczym;

II. zasądza tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze od oskarżonych:

– A. C. – kwotę 600 (sześćset) złotych,

– J. S. – kwotę 400 (czteryście) złotych

oraz obciąża ich wydatkami tego postępowania związanymi z ich w nim udziałem.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 65/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2.	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 23 października 2019r. w sprawie III K 231/16

0.11.2. Podmioty wnoszące apelacje

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		J. S.	Brak wątpliwości co do poczytalności oskarżonego w inkryminowanym czasie.	Opinia biegłych psychiatrów	8996-9001
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	J. S.	Wątpliwości co do czytelności oskarżonego w inkryminowanym czasie.	Opinia biegłych psychiatrów	8996-9001	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Opinia biegłych psychiatrów	Profesjonalizm i duże doświadczenie biegłych w opiniowaniu stanu zdrowia psychicznego. Brak podstaw do kwestionowania wiarygodności dowodu.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	Nie dotyczy

**1STANOWISKO SĄDU
ODWOŁAWCZEGO WOBEC**

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp	Zarzuty	
	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego A. C.</p> <p>1. naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na jego treść, a mianowicie art.7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k., polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co doprowadziło do dowolnego, a więc nie pozostającego pod ochroną normy prawnej wynikającej z art. 7 k.p.k. przyjęcia, że oskarżony A. C. dopuścił się sprawstwa przypisanych jemu przestępstw powszechnych,</p> <p>a na wypadek jego nieuwzględnienia :</p> <p>2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k. poprzez błędną jego wykładnię, skutkującą bezzasadnym jego przypisaniem, polegającą na uznaniu, że zachowanie oskarżonego A. C., o którym mowa w części dyspozytywnej wyroku wypełnia znamiona występku oszustwa powszechnego, stypizowanego w art. 286 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa wykładnia normy prawnej zawartej w powyższym przypisie nakazuje przyjęcie, że ustawowe upoważnienie udzielone organowi podatkowemu (organowi kontroli skarbowej) do zaniechania sprawdzenia prawidłowości samo obliczenia podatku w deklaracji (art. 21 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, t.j. Dz.U. 2017 r., poz. 201 ze zm. i art. 99 ust. 12 ustawy z dnia 11</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p>

<p>marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, t.j. Dz.U. 2018, poz. 2174 ze zm.), w której podatnik zaniżył podatek należny, wyklucza realizację przez niego znamion z art. 286 § 1 k.k. w postaci doprowadzenia tego organu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez zaniechanie pobrania podatku należnego,</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadny</p>
<p>3. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 299 § 1 i 5 k.k. w związku z art. 115 § 1 k.k. poprzez błędną jego wykładnię, skutkującą bezzasadnym jego zastosowaniem, polegającą na przypisaniu A. C. występku tzw. „prania brudnych pieniędzy” bez dokładnego wskazania w jego opisie z jakiego czynu zabronionego miały pochodzić korzyści stanowiące jego przedmiot, podczas gdy określenie tzw. przestępstwa bazowego stanowi konieczny warunek ustalenia, że doszło w ogóle do realizacji znamion typu czynu zabronionego opisanego w normie sankcjonowanej art. 299 § 1 i 5 k.k.,</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>4. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 8 § 1 k.k.s. poprzez błędną jego wykładnię, skutkującą bezzasadnym jego zastosowaniem, polegającą - jak się wydaje - na przyjęciu, iż reguły wyłączenia wielości ocen mają zastosowanie jedynie w wypadku wewnętrznego zbiegu przepisów ustawy, natomiast nie stosuje się ich w razie idealnego zbiegu czynów zabronionych na styku prawa karnego skarbowego i prawa karnego powszechnego, podczas gdy na powyższą konstatację nie pozwala prawidłowa interpretacja rzeczonyj normy prawnej,</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>a w razie jego nieuwzględnienia :</p>	
<p>5. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 1 § 1 k.k. oraz art. 7 ust. 1 EKPC w związku z art. 4</p>	

§ 1 k.k. wyrażające się w błędnej jego interpretacji, polegającej - jak się wydaje - na uznaniu, że reguły wyłączenia wielości ocen podczas wartościowania zachowań na styku prawa karnego skarbowego i prawa karnego powszechnego nie mają zastosowania również do czynów popełnionych przed opublikowaniem uchwały składu siedmiu sędziów Sąd Najwyższego z dnia 24 stycznia 2013 r. (I KZP 19/12), podczas gdy do daty podjęcia przez powiększony skład Sądu Najwyższego powyższej uchwały powszechnie w judykaturze, jak również w piśmiennictwie, przyjmowano, że reguły wyłączenia wielości ocen mają zastosowanie na przedpolu instytucji idealnego zbiegu czynów zabronionych, o której mowa w art. 8 § 1 k.k.s.

6. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 8 § 1 k.p.k., mające wpływ na jego treść, polegające na zaniechaniu poczynienia przez sąd pierwszej instancji ustaleń w przedmiocie wysokości rzekomego uszczuplenia czy też narażenia na uszczuplenie zobowiązania podatkowego i oparcie się w tym zakresie - jak się wydaje - wyłącznie na ustaleniach poczynionych przez organy podatkowe i organy kontroli podatkowej,

a na wypadek ich nieuwzględnienia:

rażąca niewspółmierność kar jednostkowych oraz kary łącznej, podczas gdy warunki podmiotowe i przedmiotowe czynów przypisanych oskarżonemu A. C. nakazywały przyjęcie, iż wystarczające dla osiągnięcia celów kary jest orzeczenie kary łagodniejszej z równoczesnym zastosowaniem środka probacyjnego.

***o.o.1Apelacja obrońcy
oskarżonego J. S.***

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść wyroku, tj:

a) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 202 § 1 i 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k., poprzez brak uzupełnienia materiału dowodowego sprawy o dokumentację leczenia psychiatrycznego oskarżonego z chwili zarzucanych mu czynów, jak również dodatkową opinię biegłych sądowych psychiatrów w sytuacji, gdy opinia sądowno-psychiatryczna z dnia 14 grudnia 2018 r. była niepełna, co mogło doprowadzić do błędnego przyjęcia przez Sąd, iż oskarżony J. S. był w pełni poczytalny w chwili czynu,

b) art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów zebranych w sprawie wymienionych na s. 193-194 - pkt. 1.2. uzasadnienia wyroku oraz s. 197-198 - pkt 2.2. uzasadnienia wyroku (części wyjaśnień oskarżonych A. C. i J. S., zeznań świadków: M. R., W. B., J. Ż., P. K., D. B., E. B., M. K., W. F. oraz K. P.) i odmówienie im wiarygodności, a przyznanie wiarygodności dowodom im przeciwnym, wymienionym na s. 188-193 - pkt 1. uzasadnienia wyroku oraz ocenionym na s. 194-197 - pkt 2.1. uzasadnienia wyroku (wymienionym tam dokumentom - informacjom z banków oraz decyzjom podatkowym i protokołom z kontroli podatkowych, zeznaniom świadków, wyjaśnieniom oskarżonych, które zostały przez oskarżonych później odwołane), co doprowadziło do błędnego ustalenia okoliczności faktycznych, o których

mowa w pkt 2 a)-f) petitum apelacji (opisanych poniżej);

2. błędy w ustaleniach faktycznych Sadu pierwszej instancji przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest, że:

a) działalność gospodarcza oskarżonego, jak również świadków A. Z. i M. G., miała być działalnością w zupełności fikcyjną, a nabycia i dostawy złomu bądź nie miały w rzeczywistości miejsca, a jeżeli złom był dostarczany nabywcom, to pochodził on z nieustalonych źródeł,

b) w/w osoby poświadczały nieprawdę (co do okoliczności mających znaczenie prawne - uprawnienia do odliczenia podatku naliczonego od należnego) w fakturach i deklaracjach podatkowych VAT-7 składanych do urzędów skarbowych oraz wystawianych osobom trzecim, w tym, że oskarżony miał poświadczać nieprawdę w wystawianych przez siebie fakturach, aby pomóc osobom trzecim popełnić czyn zabroniony,

c) dochodziło w sprawie do oszukańczego wprowadzenia w błąd organów podatkowych (urzędów skarbowych) i niekorzystnego rozporządzenia przez nie mieniem (poprzez uszczuplenie należności podatkowych z tytułu podatku należnego),

d) środki płatnicze, o których mowa w opisie czynu XII, wpływające na rachunki bankowe oskarżonego J. S. oraz z nich wypłacane, pochodziły z przestępstwa,

e) oskarżony miał godzić się na posługiwanie się podrobionymi (rzekomo mającymi pochodzić od niego) dokumentami, które były

składane następnie w urzędach skarbowych,

f) oskarżony brał udział w grupie przestępczej,

co doprowadziło do błędnego uznania przez Sąd pierwszej instancji, że oskarżony jest winny popełnienia przestępstw mu przypisanych w pkt 11,12, 14,15, 16 i 17 wyroku,

a ewentualnie:

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. poprzez błędną kwalifikację przypisanych oskarżonemu czynów jako oszustw, a także pomocnictwa w oszustwie, z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w sytuacji, gdyż w znamieniu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem nie mieści się zachowanie sprawcy polegające na przedstawieniu w ramach procedury samoobliczania podatku VAT deklaracji podatkowej zaniżającej kwotę podatku należnego (i związanego z tym zaniechania organu podatkowego w zakresie ustalenia jego wysokości i poboru), a dodatkowo znamię wprowadzenia w błąd organu nie obejmuje przedstawienia przez sprawcę w deklaracji kwot jedynie „podszywających się pod podatek” z powodu fikcyjności faktury,

b) art. 258 § 1 k.k. poprzez błędne jego zastosowanie w sytuacji, gdy prawidłowe ustalenia faktyczne nie wykazują, aby powiązania pomiędzy oskarżonymi miały charakter grupy przestępczej, a ponadto wobec braku ustalenia umyślności po stronie oskarżonego J. S. przez Sąd pierwszej instancji,

	<p>4. rażąca surowość wymierzonych oskarżonemu jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz kary łącznej pozbawienia wolności, a także niesłuszne zastosowanie wobec oskarżonego przepadku części osiągniętej korzyści, która wynikała z nadania nadmiernego oraz niedostatecznego uwzględnienia przez Sąd pierwszej instancji okoliczności łagodzących, jak również pominięcia niektórych z nich,</p> <p>5. naruszenie art. 624 § 1 k.p.k. poprzez brak zwolnienia oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa opłaty w sytuacji, gdy jej uiszczenie stanowi dla niego zbytnią uciążliwość z uwagi na jego sytuację majątkową i brak dochodów oraz, gdy przemawiają za tym względy słuszności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego A. C.</p> <p>Ad. 1. Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał zarzut dowolnej oceny materiału dowodowego a skutkiem tego błędnego ustalenia, że oskarżony A. C. jest winny popełnienia przypisanych mu czynów. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że Sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów może uznać określony dowód za wiarygodny, niewiarygodny lub częściowo wiarygodny. Jeżeli Sąd orzekający dokonując takiej oceny sprostą zasadom określonym w art.7 kpk, nie sposób uznać, że doszło do obrazy tego przepisu. W ramach zakreślonych przepisem art.7 kpk, Sąd Okręgowy dokonał</p>		

oceny dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego A. C. i uznał za wiarygodne te, w których przyznał się do popełnienia przypisanych mu czynów. Podkreślenia wymaga, że oskarżony w toku postępowania przygotowawczego składał szerokie wyjaśnienia, nie ograniczając się jedynie do oświadczenia o przyznaniu się do popełnienia zarzucanych mu czynów (k.2044-2046, 2050-2053, 2056-2060, 2064-2069, 2100-2101, 2166, 5097v, 7220v-7221 akt sprawy). W ramach wskazanej wyżej swobodnej oceny dowodów, Sąd I instancji dokonał również oceny wskazanych w omawianej apelacji oceny wiarygodności słuchanych w przedmiotowej sprawie świadków, w szczególności tych, którym również postawiono zarzuty w sprawie. Wobec treści uznanych za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego nie sposób uznać aby skazanie oskarżonego A. C. opierało się jedynie na pomówieniu przez pozostałych współsprawców. Wobec powyższego poczynione przez skarżącego na str.4-5 apelacji rozważania dotyczące dowodu z pomówienia są bezprzedmiotowe i nie mogą przynieść oczekiwanego przezeń rezultatu. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również odwoływanie się do faktu skazanie współoskarżonych nieobjętych zaskarżonym orzeczeniem (str.5 apelacji). Podkreślenia wymaga, że współoskarżeni ci zostali skazani w ramach swoich przestępczych zachowań, niezależnie od zachowań przypisanych oskarżonemu A. C.. Skarżący nie wykazał w czym upatruje chybionej oceny ich wiarygodności dokonanej przez Sąd Okręgowy. Gołosłowne wskazanie na interes osobisty

świadków nie może zostać uznany za wystarczający. Ze względów wskazanych powyżej, tj. uznanych za wiarygodne wyjaśnień złożonych przez oskarżonego A. C. nie sposób kwestionować przypisanej przez Sąd Okręgowy umyślności w jego działaniu w zakresie przypisanych mu czynów. Z tożsamyh względów skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść powoływanie się na orzeczenie Sądu Najwyższego (str.5 apelacji). Przypisanie oskarżonemu A. C. umyślności w działaniu nie opiera się bowiem jedynie na zaistnieniu strony przedmiotowej przypisanych mu przestępstw, w tym przestępstwa z art.258 § 1 kk. Poza odwołaniem się do stanowiska komentatorów w zakresie przesłanek zaistnienia przestępstwa z art.258 § 1 kk (str.5-6 apelacji) skarżący nie wskazał na żadne okoliczności odnoszące się do realiów rozpoznawanej sprawy, co zwalnia Sąd odwoławczy od dalszych rozważań w tym zakresie.

Ad. 2. Sąd Apelacyjny nie podziela poglądu skarżącego, że zachowanie oskarżonego A. C. przypisane w pkt. 1, 4 i 5 zaskarżonego wyroku nie wypełnia znamion przestępstwa z art.286 § 1 kk. W prawidłowo ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał, że oskarżony, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi współsprawcami, pozyskując faktury nie dokumentujące rzeczywistych transakcji (złom nabywany był bowiem z nieustalonych źródeł, bez obciążenia podatkiem VAT), dokonał pomniejszenia podatku należnego o podatek naliczony i dokonując odliczenia do którego nie było podstaw doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia

mieniem poprzez uszczuplenie należności publicznoprawnych z tytułu należnego podatku VAT. Niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego w realiach przedmiotowej sprawy polegało więc na niepozyskaniu przez Skarb Państwa podatku w należnej wysokości. Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje wyrażone przez Sąd I instancji stanowisko, że złożenie nieprawdziwej deklaracji podatkowej stanowi wprowadzenie w błąd organu podatkowego a w konsekwencji powoduje utratę przez Skarb państwa należnych mu wpływów z tytułu opodatkowania. Oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi współsprawcami doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, które polegało na uszczupieniu należnych mu podatków. Odnosząc się do powołanych w apelacji judykatów, wskazać należy, że brak jest podstaw do uznania, że w zakresie zarzutów takich jak przypisane oskarżonemu w przedmiotowej sprawie nigdy kwalifikacja z art.286 § 1 kk nie będzie miała zastosowania. Wskazać w tym miejscu należy na postanowienie Sądu Najwyższego z 19 marca 2008r. w sprawie II KK 347/07, w którym sąd ten odwołuje się do innego judykatu Sądu Najwyższego, w którym dopuszczono możliwość zakwalifikowania czynu polegającego na wprowadzeniu w błąd organu podatkowego co do wysokości podatku naliczonego a tym samym uszczuplenia należnych podatków. Nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego, że w świetle aktualnie (oraz w datach popełnienia przestępstw przypisanych oskarżonemu w przedmiotowej sprawie)

obowiązującej ustawy o VAT, wystawienie fikcyjnych faktur rodzi obowiązek podatkowy (tak też Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 23 stycznia 2013r. w sprawie I FSK 122/12). Oskarżony składając deklaracje podatkowe wskazujące na rzekomo naliczony podatek VAT wprowadził organy podatkowe w błąd co do tego, że w związku z tymi transakcjami przysługuje mu prawo rozliczenia wskazanego podatku z podatkiem związanym ze sprzedażą złomu. Z uwagi na nierzetelność faktur zakupu owego złomu, takie odliczenie nie było mu należne a zatem doprowadził pokrzywdzony Skarb Państwa do uszczuplenia należności publicznoprawnych. Gdyby bowiem oskarżony nie przedstawił tzw. pustych faktur, nie mógłby dokonać stosownego odliczenia a zatem nie doszłoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez uszczuplenie należności podatkowej. Powołanie się zatem na postanowienie Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2015r. w sprawie I KZP 2/15 oraz na stanowiska komentatorów zgodne z poglądem skarżącego w omawianej kwestii nie mogą przynieść oczekiwanych rezultatów procesowych w przedmiotowej sprawie. Jednoznaczny w swej treści, w szczególności co do zgodności ze stanowiskiem skarżącego – co wyżej wskazano – nie jest również wskazany w uzasadnieniu apelacji wyrok Sądu Najwyższego z 19 marca 2008r. w sprawie II KK 347/07. Powołanie się na to orzeczenie również zatem nie może skutkować wzruszeniem zaskarżonego orzeczenia.

Ad.3. Całkowicie chybnym jest zarzut braku wskazania przestępstwa bazowego przy

przypisanych oskarżonemu A. C. przestępstwach z art.299 kk. W opisach bowiem czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt. IX aktu oskarżenia (pkt 7 zaskarżonego wyroku) oraz w pkt. II, III i VII aktu oskarżenia (ciąg przestępstw przypisany oskarżonemu w pkt. 2 zaskarżonego wyroku) wskazane są przestępstwa bazowe poprzez odniesienie się do czynów zarzuconych oskarżonemu w punktach poprzedzających aktu oskarżenia. Wskazano zatem w jakich przestępstwach pozyskano środki finansowe, które następnie stały się przedmiotem przestępstw „prania brudnych pieniędzy”. Rozważania skarżącego co do tego, że przedmiotem czynności wykonawczych przestępstwa z art.299 § 1 kk może być również nienależna korzyść uzyskana z popełnienia czynu zabronionego określonego w art.56 § 1 kks i art.76 § 1 kks są bezprzedmiotowe, skoro oskarżonemu nie przypisano popełnienia wskazanych przestępstw skarbowych. Przechodząc natomiast na grunt rozpoznawanej sprawy podkreślenia wymaga, że Sąd I instancji zarówno w przypisanych oskarżonemu przestępstwach tzw. prania pieniędzy (aprobuując opisy tych czynów zawarte w akcie oskarżenia), jak i w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał na czym polegały przestępcze zachowania oskarżonego w omawianym zakresie. Przypomnieć zatem należy, że oskarżony (działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym J. S.) dysponował pochodzącymi z przestępstw związanych z uszczupleniem należności podatkowych środkami płatniczymi a poprzez ich wypłaty z kont bankowych działał w celu udaremnienia lub

znacznego utrudnienia stwierdzenia przestępczego ich pochodzenia. Zgodnie z postulatem skarżącego (str.11 apelacji) Sąd Okręgowy wskazał wartość uzyskanej korzyści, co wynika wprost z treści przypisanych oskarżonemu zarzutów. Ustalony w sprawie stan faktyczny nie pozostawia wątpliwości co to tego, że środki pieniężne znajdujące się na koncie podmiotu, którego formalnym właścicielem był oskarżony J. S. pochodziły z przestępstw oszustw przypisanych oskarżonemu A. C. w przedmiotowej sprawie. Nie ma racji skarżący twierdząc, że Sąd I instancji nie poczynił żadnych ustaleń pozwalających na przyjęcie, że transakcje przeprowadzane na rachunkach bankowych odnosiły się do korzyści pochodzącej od nieodprowadzonego podatku VAT. Podkreślenia bowiem wymaga, że firma, na rachunkach której znajdowały się te środki, podejmowane następnie i przekazywane oskarżonemu A. C. nie prowadziła żadnej rzeczywistej działalności gospodarczej a zatem wszelkie środki znajdujące się na jej kontach pochodziły z przestępstw będących przedmiotem rozpoznania w przedmiotowej sprawie; ustalenia w omawianej kwestii znajdują się na str.186-187 uzasadnienia wyroku.

Ad. 4. 5. Zarzuty te są w realiach rozpoznawanej sprawy bezprzedmiotowe, bowiem oskarżyciel publiczny zarzucił oskarżonemu popełnienie przestępstw unormowanych w Kodeksie karnym. Ocenę tę w zakresie kwalifikacji prawnej czynu podzielił również Sąd orzekający nie przypisując oskarżonemu popełnienia przestępstw skarbowych. Stąd rozważania na temat reguły wyłączanie wielości

ocen nie mają żadnego przełożenia na realia rozpoznawanej sprawy. Przy uznaniu, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał jedynie znamiona przestępstw karnych (w omawianym zakresie – art.271 § 1 kk), za sprzeczne z kierunkiem zaskarżenia – w ocenie Sądu II instancji uznać należy stanowisko skarżącego, że omawiane czyny oskarżonego należy również uznać za wyczerpujące znamiona przestępstwa skarbowego z art.62 § 2 kks. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia (str.199) wskazał w czym upatruje wypełnienia przez oskarżonego A. C. znamion przestępstwa z art.271 § 1 kk. Brak w zasadzie zarzutów w tym zakresie (skarżący forsuje jedynie zarzut braku zastosowania art.8 § 1 kks (str.12-15 apelacji) zwalnia Sąd odwoławczy od szerszych rozważań w omawianym zakresie pozwalając na ograniczenie się do podzielenia poglądu wyrażonego przez Sąd I instancji na str.199 uzasadnienia wyroku. Z tożsamyh względów za nieskuteczne uznać należy rozważania skarżącego co do tego czy Sąd Okręgowy nie naruszył zasady lex severior retro non agit Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że zasada ta dotyczy przepisów prawa, nie zaś orzecznictwa sądów, które – jak zauważył sam skarżący (str.14 apelacji) - we wskazanej kwestii nie było jednolite. Nie sposób zatem mówić o utrwalonej linii orzecniczej sądów. Marginalnie zatem również przypomnieć należy, że w polskim procesie karnym obowiązuje zasada samodzielności jurysdykcyjnej sądów. Tylko w ściśle określonych sytuacjach (art.442 § 3 kpk) sąd orzekający jest związany zapatrywaniem prawnym

wyrażonym przez inny sąd – Sąd odwoławczy.

Ad. 6. Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał zarzut obrazy art.8 § 1 kpk, tj. zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu. Skarżący nie wykazał aby określone w decyzjach podatkowych należności, które Sąd Okręgowy uznał za trafne były błędnie obliczone. Stąd również zarzut związany ze sformułowaniem uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia w tym zakresie nie może zostać uznany za trafny. Skoro tak, to nie sposób za zasadny uznać omawiany zarzut, a Sąd odwoławczy zwolniony jest od szerszych rozważań w tym zakresie. Sąd II instancji w pełni podziela pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku z 5 lutego 2020r. w sprawie II AKa 119/19, że skoro Sąd Okręgowy przyjął tożsame w decyzjach podatkowych kwoty oznacza, że podzielił metodologię i sposób wyliczenia uszczuplonego podatku VAT, którą zaprezentowały organy skarbowe. Nie sposób uznać aby doszło do obrazy art. 8 § 1 kpk. Treść dokumentów organów skarbowych jest zrozumiała, jasna. Zaprezentowane w nich wywody są logiczne, ale też zgodne w przywołanymi w nich przepisami. Prześledzenie sposobu dokonanych wyliczeń nie nastęcza trudności. Wobec powyższego brak bardziej precyzyjnego wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia powodów, dla których Sąd orzekający dokonał ustalenia łącznej kwoty uszczuplonego podatku od towarów i usług nie świadczy o wadliwości zaskarżonego orzeczenia.

Ad. 7. Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał również zarzut rażącej niewspółmierności

kar jednostkowych oraz kary łącznej orzeczonych wobec oskarżonego A. C.. Na wstępie podkreślenia wymaga, że Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art.438 pkt.4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Przepis art.53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary: dyrektywa winy (dolegliwość kary nie może przekroczyć stopnia winy), dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości czynu - obejmuje okoliczności związane z czynem: przedmiotowe (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (postać zamiaru, motywacja), dyrektywa prewencji indywidualnej (zapobieżenie popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę) oraz dyrektywa prewencji ogólnej (kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa). Biorąc pod uwagę wskazane wyżej

sądowe dyrektywy wymiaru kary oraz podniesione okoliczności związane z przedmiotową sprawą, wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych nie sposób uznać za rażąco surowe. Skarżący nie wskazał żadnych rzeczowych argumentów na poparcie swojego stanowiska w omawianej kwestii (str.16-17 apelacji), co zwalnia Sąd II instancji od szerszych rozważań w tym zakresie. Wskazać jedynie należy, że Sąd ten w pełni aprobuje rozważania Sądu I instancji w omawianej kwestii (str.202 uzasadnienia wyroku). Również orzeczona kara łączna nie razi surowością. Również i w tym wypadku Sąd Okręgowy miał na uwadze wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary łącznej (str.202 uzasadnienia wyroku) orzekając ją w oparciu o zasadę asperacji. Wymiar orzeczonej kary łącznej bezprzedmiotowym czyni rozważania, czy zasadnym byłoby orzeczenie wobec oskarżonego A. C. środków probacyjnych.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść podniesienie zarzutu związanego ze sporządzonym w sprawie uzasadnieniem wyroku Sądu I instancji. Przede wszystkim, Sąd Apelacyjny nie podziela poglądu skarżącego o braku spełnienia przesłanek z art.424 § 1 i 2 kpk. Zarzut ten jest całkowicie gołosłowny, nie poparty jakąkolwiek argumentacją. Niezależnie od tego, w ocenie Sądu II instancji, sporządzone uzasadnienie jest pełne, przekonujące i spełnia wszystkie wymogi wskazanego przepisu. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy na przepis art.455a kpk, który nie zakazuje uchylecia wyroku z powodu niespełnienia wymogów

określonych art.424 kpk. Niezależnie od powyższego również wskazać należy, że uzasadnienie wyroku jako sporządzane po jego wydaniu nie może mieć wpływu na treść orzeczenia, co wyklucza zasadność zarzutu, opartego o art.438 pkt 2 kpk, obraży art424 kpk,

o.o.1Apelacja obrońcy oskarżonego J. S.

Ad. 1 a) Wprawdzie podniesiony w apelacji zarzut braku w gromadzeniu materiału dowodowego o wskazane przez skarżącego zarzuty okazał się trafny, to jednak ostatecznie nie przyniósł oczekiwanego przez apelującego rezultatu, tj. zakwestionowania ustalonego w sprawie stanu zdrowia psychicznego oskarżonego J. S. w inkryminowanym czasie. Uzupełnienie materiału dowodowego w toku postępowania odwoławczego skutkowało uznaniem, że zasadnym było ustalenie braku wątpliwości co do poczytalności oskarżonego J. S. w czasie popełniania przypisanych mu przestępstw. Biegli psychiatrzy w opinii wydanej po zapoznaniu się z dodatkowo przedłożoną dokumentacją dotyczącą zdrowia psychicznego oskarżonego J. S. nie stwierdzili bowiem aby były wątpliwości co do jego poczytalności. Brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do podzielenia stanowiska skarżącego, że w chwili przypisanych mu czynów oskarżony J. S. nie był w pełni poczytalny.

Ad. 1 b) Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał zarzut dowolnej oceny dowodów wymienionych w tej części apelacji. Wskazać należy, że

w ramach swobodnej oceny dowodów uregulowanej w art.7 kpk, sąd orzekający może uznać określone dowody za wiarygodne, niewiarygodne lub jedynie częściowo wiarygodne. To na stronie niepodzielającej tej oceny ciąży procesowy obowiązek wykazania, że dokonana ocena nie jest swobodna, a nosi cechy dowolności. W realiach przedmiotowej sprawy skarżący nie zdołał tego wykazać. Zarzut zatem uznać należy za chybiony.

Skarżący nie przedstawił żadnej rzeczowej argumentacji na poparcie forsowanej tezy o braku wiarygodności dokumentów zgromadzonych w sprawie, co zwalnia Sąd odwoławczy od szerszych rozważań w tym zakresie. Wskazać jedynie należy, że dokonana przez Sąd I instancji ocena wiarygodności tych dowodów zyskała aprobatę Sądu odwoławczego.

Zgodnie z zasadami określonymi w art.7 kpk Sąd I instancji dokonał oceny wyjaśnień oskarżonego J. S., trafnie uznając za wiarygodne te, w których przyznał się do popełnienia przypisanych mu czynów i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym przez Sąd Okręgowy stanem faktycznym. Nie budzi zatem żadnych wątpliwości Sądu II instancji prawidłowość ustalenia, że oskarżony J. S. w ramach przypisanych mu przestępstw faktycznie nie prowadził działalności gospodarczej, a prowadzona formalnie miała jedynie na celu dopuszczanie się przypisanych mu przestępstw. Sąd odwoławczy przekonuje argumentacja Sądu I instancji również w zakresie oceny zeznań świadków wskazanych w tej części apelacji (str.6-7). Świadczenie:

M. R., P. K. (nie zaś K., jak zapewne na skutek oczywistej omyłki pisarskiej wskazał skarżący), M. K., W. F., K. P., K. K. w ogóle nie mieli wiedzy na temat przestępczej działalności oskarżonego J. S.. Świadkowie: W. B., J. Ż., D. B., E. B. reprezentowali podmioty, którym oskarżony J. S. sprzedawał złom. Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący, że wskazani świadkowie potwierdzili rzetelność i prawdziwość fakturowanych operacji. Rzecz bowiem w tym, że przestępczy charakter mają zachowania oskarżonego polegające na zakupieniu złomu niewiadomego pochodzenia, bez uiszczenia podatku VAT a następnie sprzedaż tego złomu na faktury VAT i bezpodstawne odliczenie podatku. Świadkowie ci natomiast nie mieli żadnej wiedzy o źródle pochodzenia złomu nabywanego od oskarżonego. Tożsamy jak oskarżonego J. S. charakter miała działalność prowadzona przez A. Z. i M. G.. Powoływanie się zatem na nie, nie może przynieść oczekiwanego przez skarżącego rezultatu. Za skuteczne nie może również zostać uznane odwoływanie się do faktu założenia działalności gospodarczej przez oskarżonego. Tą drogą bowiem oskarżony doszedł do przestępczego rezultatu, tj. uszczuplenia należności podatkowej. Odnosząc się do argumentu wynajęcia powierzchni biurowej, wskazać należy na zeznania świadka M. D. który podał, że faktycznie w tych miejscach nie była prowadzona żadna działalność gospodarcza (k.134 akt sprawy). Również prowadząca rzekomo księgowość oskarżonemu J. S. świadek E. K. podały, że jedynie księgowała faktury dostarczane jej przez świadka T. Z.. O tym natomiast, że faktury nie dokumentowały rzeczywistych

zdarzeń gospodarczych świadczą uznane za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonych J. S. i A. C.. Poza sporem pozostaje, że J. S. skupował złom. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może zatem powoływanie się na potwierdzające je zeznania kierowców: świadków R. B. i J. G.. Rzecz jednak w tym, że oskarżony nie kupował go na faktury, mimo że następnie zgłosił zakup wraz z podatkiem VAT. Świadek J. G. zeznał, że złom był skupowany od gospodarzy, nie zaś od firm widniejących na fakturach. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności uznane za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonych: J. S. i A. C. przeczą stanowisku skarżącego, że zarówno oskarżony J. S., jak i świadkowie A. Z. i M. G. byli tzw. cichymi wspólnikami oskarżonego A. C.. Sąd Okręgowy dokonał samodzielnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów; nie doszło zatem do naruszenia zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu. Kwestionowanie w niniejszym postępowaniu zasadności prawomocnego skazania M. G. i A. Z. jest całkowicie bezskuteczne w kontekście apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego J. S.. Uznane za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego J. S. (k.2128-2130, 2156-2159 akt sprawy) przeczą tezie skarżącego, że oskarżony nie miał świadomości tego, że wystawione przez niego faktury posłużą do poświadczenia nieprawdy przez inne osoby. Podobnie jak tej, że oskarżony nie miał świadomości nierzetelności dokumentów przedkładanych do Urzędu Skarbowego w deklaracjach podatkowych.

Ad. 2. Wobec niezasadności zarzutów o charakterze

procesowym, za chybione uznać należy zarzut błędów w ustaleniach faktycznych. Trafnie zatem Sąd I instancji ustalił, że opisana w przypisanych oskarżonemu zarzutach działalność miała charakter fikcyjny a dostarczany nabywcom złom pochodził z nieustalonych źródeł. W ramach przypisanych oskarżonemu czynów dochodziło do poświadczenia nieprawdy, do oszukańczego wprowadzania w błąd organów podatkowych, co skutkowało uszczupleniem należności podatkowych. Trafnie również Sąd Okręgowy ustalił, że doszło do tzw. prania pieniędzy pochodzących z przestępstwa; oskarżony posługiwał się sfałszowanymi dokumentami składanymi w urzędach skarbowych, a przypisane mu przestępstwa popełnił w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Nie sposób podzielić poglądu skarżącego, że środki pieniężne wpływające na rachunki bankowe oskarżonego J. S. a przekazywane dalej oskarżonemu A. C. pochodzą z legalnej działalności. Przeczy temu bowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności uznane za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego J. S. (k.2128-2130, 2149-2152, 2156-2159, 5075 akt sprawy). W tożsamy sposób wyjaśniał również oskarżony A. C. (k.7220v-7221 akt sprawy).

Ad. 3 a) Za niezasadny Sąd odwoławczy uznał zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art.286 § 1 kk poprzez jego zastosowanie. Sąd II instancji odnosił się już do tej kwestii w niniejszym uzasadnieniu i odwołuje się w tym miejscu do poczynionych tam rozważań nie widząc podstaw do ponownego przytaczania ich

w tym miejscu. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w pełni uzasadnia przypisanie oskarżonemu J. S. popełnienie przestępstwa z art.299 kk. Wpływające na konto firmy prowadzonej formalnie przez oskarżonego J. S. środki pieniężne, następnie wypłacane, nie pochodziły z legalnej działalności.

Ad. 3 b) Aprobata Sądu II instancji nie zyskał zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art.258 § 1 kk poprzez jego błędne zastosowanie. Prawdłowo ustalony bowiem w sprawie stan faktyczny w pełni uzasadnia przyjęcie, że oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Sąd I instancji uzasadnił przyjęcie omawianej kwalifikacji prawnej (str.201 uzasadnienia wyroku); zyskało to pełną aprobatę Sądu II instancji. Skarżący nie przedstawił przekonujących argumentów mogących uznać stanowisko Sądu Okręgowego za niezasadne. Aby móc przypisać oskarżonemu świadomość działania w zorganizowanej grupie przestępczej nie jest koniecznym przyznanie tej okoliczności przez oskarżonego. Oskarżony bowiem w polskim procesie karnym nie ma obowiązku mówienia prawdy i przedstawiania dowodów swej winy. Jego wyjaśnienia, jak każdy inny dowód podlega jednak swobodnej ocenie sądu; oceny tej należy dokonać w powiązaniu z innymi dowodami i zasadami logicznego rozumienia. Z uznanych za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego wynika, że miał świadomość działania w przestępczym procederze wraz z A. Z. i M. G., z którymi skontaktował go A. C. (k.2128-2130 akt sprawy). Na polecenie oskarżonego A. C. dał pełnomocnictwo A. Z., oskarżony

ten również instruował go co zrobić aby móc wypłacić pieniądze z konta. W czasie gdy przebywał w zakładzie karnym, faktury z jego firmy wystawiał świadek K. (k.2149-2152 akt sprawy). Oskarżony A. C. instruował go również co ma mówić w czasie przesłuchań (k.2156-2159 akt sprawy) a także wypłacał mu wynagrodzenie za udział w przestępczym procederze (k.5075, k.6891-6896 akt sprawy). O działaniu oskarżonych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej świadczą również zeznania świadków: A. Z. (oskarżony A. C. instruował go co ma mówić w czasie przesłuchań – k.992-995 akt sprawy, oskarżony ten finansował również zakup złomu z nieustalonych w toku postępowania źródeł, dostarczał mu faktury, które ten następnie księgował, od niego pochodziła również informacja, że złom, który nabywał A. Z. miał pochodzić od oskarżonego J. S. (k.1596-1602, 1605-1612 akt sprawy). Ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny w zakresie sposobu działania grupy przestępczej, w której brał udział oskarżony J. S. znajduje również potwierdzenie w zeznaniach świadków: M. G. (wypłacał pieniądze i przekazywał je określonym osobom – k.1108-1111 akt sprawy), J. G. (na prośbę A. C. woził złom oskarżonego J. S., który kupował go bez faktur (k.2660-2662, 7102-7103 akt sprawy). Ustalony mechanizm działania w postaci wystawianiu pustych faktur potwierdził również w swoich zeznaniach świadek K. K. (k.3496-3499 akt sprawy). Świadek A. M. w swoich zeznaniach podał, że na polecenie oskarżonego A. C. woził M. G. i A. Z. po pieniądze do banków. Oskarżony J. S. wypisywał faktury, przekazywał za pośrednictwem

świadka faktury, PZ-ty i inne dokumenty, a także drobne kwoty pieniędzy. Z zeznań tego świadka wynika również, że w ramach zorganizowanej grupy wypłacane były pieniądze z kont bankowych i przekazywane w gotówce A. C. (k.2002-2008 akt sprawy). Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący, że J. S. znał jedynie A. C.. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że dla ustalenia działania w zorganizowanej grupie przestępczej nie jest wymagana wzajemna znajomość wszystkich członków grupy. Okoliczność, że prawomocnie już wcześniej skazani współoskarżeni w tej sprawie mieli, podobnie jak J. S., zarejestrowane na siebie działalności gospodarczej nie implikuje uznania, że wszyscy oni nie działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Modus operandi grupy polegał bowiem właśnie na tym, że wskazane przez A. C. osoby rejestrowały własne działalności gospodarcze i w ich ramach, w porozumieniu z A. C. skupowali złom niewiadomego pochodzenia, które to transakcje były następnie „dokumentowane” nierzetelnymi fakturami przedkładanymi w Urzędach Skarbowych. Za całkowicie dowolne, sprzeczne również z zeznaniami samych świadków (pierwotnie oskarżonych w przedmiotowej sprawie) uznać należy twierdzenia skarżącego, że osobom tym przyświecały inne cele, nie miały one świadomości rzeczywistego celu grupy, czyli wyłudzenia podatku VAT (str.10 apelacji).

Ad. 4. Za chybiony uznać należy zarzut rażącej niewspółmierności kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego J. S.. Sąd

II instancji odwołuje się w tym miejscu do poczynionych już w niniejszym uzasadnieniu rozważań natury ogólnej związanych z zasadami orzekania kar, nie widząc potrzeby ponownego przytaczania ich w tym miejscu. Podniesiona przez skarżącego okoliczności początkowego przyznania się oskarżonego do winy, przy zaistnieniu wskazanych przez Sąd I instancji (str.202 uzasadnienia wyroku) okoliczności obciążających nie może skutkować uznanie, że orzeczone wobec oskarżonego J. S. kary jednostkowe rażą surowością. Nie sposób również uznać aby stan zdrowia psychicznego oskarżonego miał skutkować obniżeniem orzeczonych wobec niego kar, skoro – jak uznano w opiniach biegłych psychiatrów - nie zachodzą wątpliwości co do jego poczytalności. Poczynione zatem przez skarżącego rozważania dotyczące relacji między stanem zdrowia psychicznego oskarżonego J. S. a stopniem skomplikowania mechanizmu przypisanych mu czynów nie mogą przynieść oczekiwanych przezeń rezultatów. Sam skarżący przyznaje (str.11 apelacji), że podejmowane przez oskarżonego J. S. czynności nie cechowały się dużym stopniem skomplikowania. Mniejsza niż współoskarżonego A. C. rola w przestępczym procederze znalazła swój wyraz w orzeczonej karze, niższej niż wobec A. C., mimo że oskarżony J. S. odpowiadał w warunkach art.64 § 1 kk w ramach części z przypisanych mu czynów. Brak jednorodności wszystkich przypisanych mu czynów oraz rozpiętość czasowa ich popełnienia przemawia przeciwko zastosowaniu postulowanej przez

skarżącego zasady absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał również omawiany zarzut w zakresie orzeczonego przypadku osiągniętej korzyści majątkowej. Na wstępie podkreślenia wymaga, że Sąd może orzec przepadek jedynie części osiągniętej z popełnienia przestępstwa korzyści majątkowej. Za całkowicie chybiony uznać zatem należy zarzut braku wskazania przez Sąd I instancji powodów, dla których orzekł ten przepadek w kwocie 45.000 zł. Wskazać w tym miejscu należy, że kwota ta stanowi jedynie niewielki procent kwoty określonej w pkt. XII wyroku, oscylującej wokół 4.000.000 zł. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do tego, że głównym beneficjentem „prania brudnych pieniędzy” był oskarżony A. C., skoro – zgodnie z art.115 § 4 kk, korzyść majątkowa w rozumieniu prawa karnego to korzyść dla siebie lub dla kogo innego. Wskazać przy tym godzi się, że różnice w roli obu oskarżonych w przestępczym procederze znalazły również odzwierciedlenie w orzeczonym przypadku (wobec oskarżonego A. C. orzeczono przepadek korzyści w łącznej kwocie 100.000 zł.)

Ad. 5. Za chybiony Sąd odwoławczy uznał również zarzut obciążenia oskarżonego J. S. opłatą związaną z postępowaniem przed Sądem I instancji. Zasadą bowiem jest, że uznanie winnym implikuje zasądzenie od oskarżonego kosztów sądowych (art.627 kpk). Jedynie zatem zaistnienie szczególnych okoliczności uzasadnia zwolnienie oskarżonego od tego obowiązku. Trafnie Sąd I instancji uznał, że brak jest podstaw do zwolnienia oskarżonego J. S. w całości od

<p>kosztów sądowych. Zasadnie zatem obciążył go opłatą a wskazane przez skarżącego okoliczności (str.12 apelacji) uzasadniają zwolnienie go do wydatków postępowania przed Sądem I instancji, do czego doszło w odniesieniu do tego oskarżonego.</p>		
<p>Wnioski</p>		
<p>Apelacja oskarżonego A. C.:</p> <p>zmiana zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego A. C. i uniewinnienie go od popełnienia przypisanych jemu czynów,</p> <p>ewentualnie</p> <p>zmiana wyroku i wymierzenie kary łagodniejszej,</p> <p>ewentualnie</p> <p>uchylenie wyroku i sprawy przekazanie sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p> <p>Apelacja obrońcy oskarżonego J. S.:</p> <p>1. zmiana zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego J. S. w całości i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów,</p> <p>a ewentualnie,</p> <p>2. zmiana zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego J. S. w zakresie rozstrzygnięć o karze (pkt 11, 12, 14, 15, 16, 17 i 18), przypadku części osiągniętej korzyści majątkowej (pkt 13) oraz obciążeniu oskarżonego opłatą w wysokości 400,00 zł (pkt 19) poprzez wymierzenie oskarżonemu jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz kary łącznej</p>	<p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>	

pozbawienia wolności w najniższej przewidzianej prawem wysokości, nieorzekanie wobec oskarżonego przepadku osiągniętej korzyści oraz zwolnienie oskarżonego J. S. także od ponoszenia opłaty.

Ponadto :

3. zażądanie przez Sąd drugiej instancji całości dokumentacji medycznej dotyczącej leczenia psychiatrycznego oskarżonego J. S. od Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w M. - Przychodni (...) w M. - (...) (ul. (...), (...)-(...) M.), Wojewódzkiego Szpitala(...) w G. (ul. (...), (...)-(...) G.), lek. med. spec, psychiatry J. P. (ul. (...), (...)-(...) I.),

a po uzyskaniu przez Sąd dokumentacji medycznej,

4. dopuszczenie i przeprowadzenie przez Sąd drugiej instancji dowodu z uzupełniającej opinii dwóch biegłych sądowych lekarzy psychiatrów na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, a w szczególności wyjaśnienia na podstawie badania oskarżonego oraz analizy dostępnej dokumentacji medycznej, na jakiego rodzaju schizofrenię cierpi oskarżony J. S., jaki był dotychczasowy przebieg choroby u oskarżonego, w tym kiedy choroba ta się rozwinęła u oskarżonego J. S., towarzyszących chorobie objawów, a także, czy w chwili czynów oskarżony znajdował się w remisji czy też nie, oraz czy choroba psychiczna w postaci schizofrenii nie wpłynęła na poczytalność oskarżonego J. S. (jej ograniczenie lub zniesienie) w chwili czynów, a jeżeli tak, to stwierdzenia co do okoliczności wymienionych w art. 93b k.k. (wyjątek z art. 452 § 3 k.p.k.).

Zwięźle o powodach uznania wniosków za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne.	
Bezzasadność zarzutów apelacyjnych. Zasadność wniosków dowodowych w apelacji obrońcy oskarżonego J. S..	

1OKOLICZNOŚCI	PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Zaskarżony wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów apelacyjnych.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Nie dotyczy	

Zwiąże o powodach zmiany	
Nie dotyczy.	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
Nie dotyczy	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na mocy przepisów § 2, § 4 ust.1, § 17 ust.2 pkt.5 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu orzeczono o kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.
1Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym Sąd apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.634 kpk, art.1, art.2 ust.1 pkt5 Ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążając nimi oskarżonych w części związanych z ich w nim udziałem. Uznał bowiem, że brak jest podstaw do zwolnienia oskarżonych od obowiązku ich ponoszenia.

1PODPISY

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. C.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2.

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego J. S.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana